

Hun saae paa ham.

„Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Nej, det gør De naturligvis ikke. Og det hele er jo ogsaa ganske ligegyldigt. Derfor skal De heller ikke spørge mig om mere.“

„Nu gør De mig jo bare nysgerrig. Hvorfor kom De ikke?“

„Det har jeg jo sagt. Jeg var bange.“

„Bange? For hvem?“

„For mig selv! ... Hvad vilde De have sagt, Frøken Abildgaard, dersom jeg midt under et Pianissimo var sprunget op fra min Stol og havde raabt ... nej, havde skreget ud over Salen, at —.“

Han standsede og bøjede sig forover, som vilde han ikke fuldende. Men saa vendte han Ansigtet langsomt om imod hende og sagde:

„At jeg elsker Dem!“

Han saae med Jubel, at der slog en Varmebølge gennem hendes Sind. Hendes Hals og Kinder blussede. Forgæves søgte hun at bortsmile sin Forvirring med sit spottende Smil. Og virkelig følte Jytte i dette Øjeblik det haabløse i længer at lyve sig fra sin Forelskelse eller at forsøge paa at flygte fra den.

I det samme kom Balinspektøren hen og gjorde dem opmærksom paa, at der var klappet op til en ny Dans; og skønt Jytte havde tabt Lysten til at danse og ønskede sig bort, blev hun nødt til at vise sig paa Gulvet.

Det var en af de moderne Valse, der mindre er Dans end en gratiøst vuggende Spaseren, en smægtende Henskriden til dæmpet Musik, der ikke hindrer en Fortsættelse af Konversationen. Karsten From forsøgte sig med en Slags Undskyldning for sin fornyede Aabenhjertighed; men Jytte hørte ikke paa ham. Hun var foreløbig for opreven og følte sig desuden generet af Tanken om de mange opspilede Øjne omkring i Logerne og om Sladderer, der nu fik travlt. Men først og fremmest tænkte hun paa sin stakkels Mor, som vilde forgaa af Sorg. Og alligevel var der Øjeblikke, da hun glemte det altsammen for Trykket af den Arm, der laa om hendes Liv, og for hans mørkeblaa Øjne, som hun ikke saae, men hvis fortrolige Blik hun følte under Dansen som en brændende Gennemrisling.